

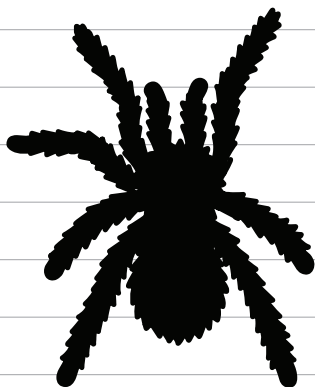
HET LEVEN van een Loser

WEGWEZEN

MEER DAN
2 MILJOEN
BOEKEN VERKOCHT

Jeff Kinney

Boeken over Bram:

Het leven van een Loser (deel 1)

Vette pech! (deel 2)

Bekijk het maar! (deel 3)

Een hondenleven (deel 4)

Niet te doen! (deel 5)

Geen paniek! (deel 6)

Zwaar de klos! (deel 7)

Gedumpt (deel 8)

Flutvakantie (deel 9)

ff offline (deel 10)

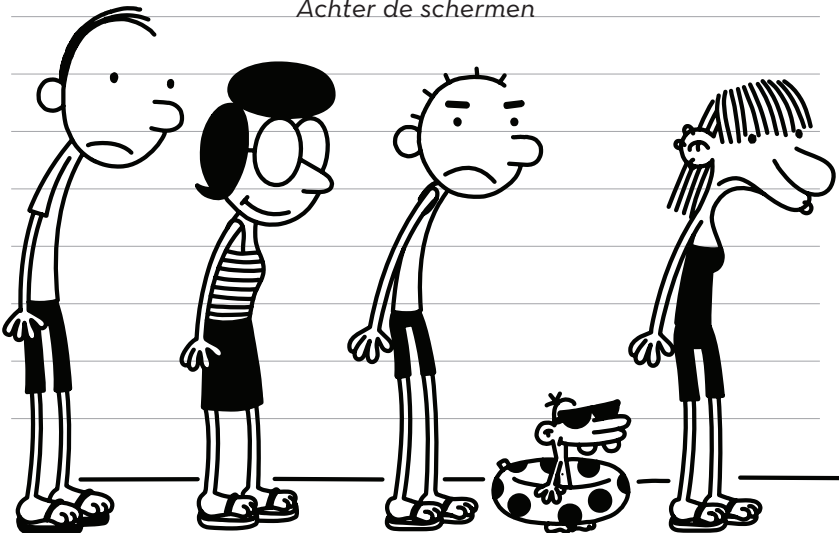
Drie keer niks (deel 11)

Wegwezen (deel 12)

Jouw leven als Loser

Niet te filmen!

Achter de schermen

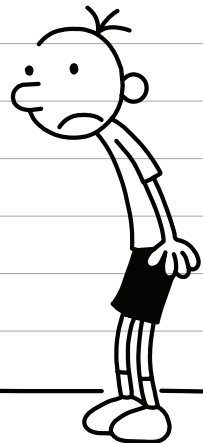
HET LEVEN
van een
LOSER

WEGWEZEN

door Jeff Kinney

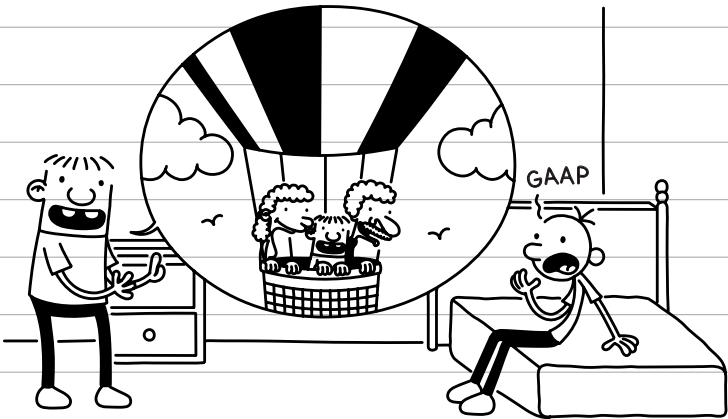
De Fontein Jeugd

DECEMBER

Zondag

Het moeilijkste is altijd om te doen alsof je BLIJ voor mensen bent als ze je over hun vakantie vertellen. Omdat het gewoon niet leuk is om te horen wat voor lol je zelf NIET hebt gehad.

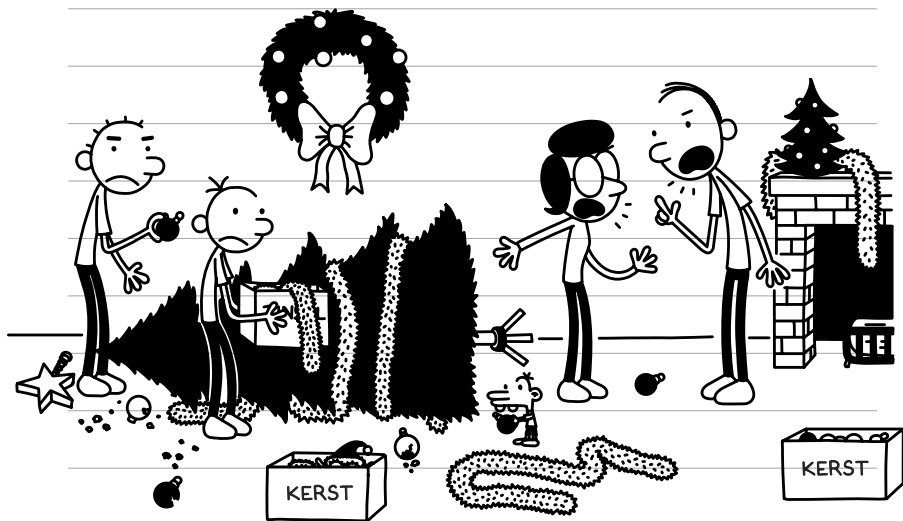
Ik wil alleen maar horen over vakanties waarbij dingen FOUT zijn gegaan. Dan hoef ik er niet van te balen dat ik iets gemist heb.

Nou, mijn familie is net terug van vakantie en geloof me, als ik thuis had kunnen blijven, had ik het GEDAAN. Maar ik had geen keus.

Een paar weken geleden was er nog GEEN SPRAKE VAN dat we op vakantie zouden gaan. Het was een heel normale decembermaand en ik keek echt uit naar Kerstmis.

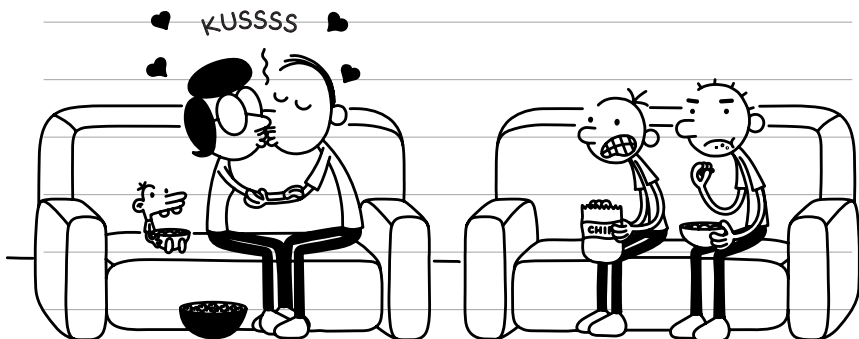
Maar pap en mam schoten helemaal in de stress van alles wat we nog moesten doen voor de feestdagen. We waren VEEL te laat met het versieren van het huis en alles wat mis kon gaan, ging ook mis.

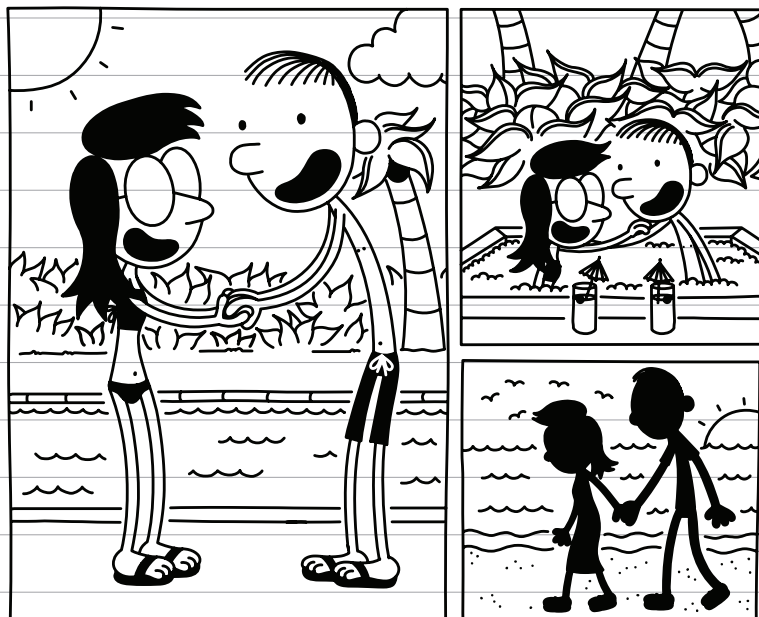
We hadden alles heus wel afgekregen voor kerst.
Maar toen kwam er een reclame op tv die onze
kerstvakantie HELEMAAL op zijn kop zette.

Het filmpje ging over Isla de Corales, het
eiland waar pap en mam naartoe zijn geweest
op huwelijksreis. En dat weet ik omdat ze altijd
beginnen te zoenen als er een reclame over dat
eiland op tv komt.

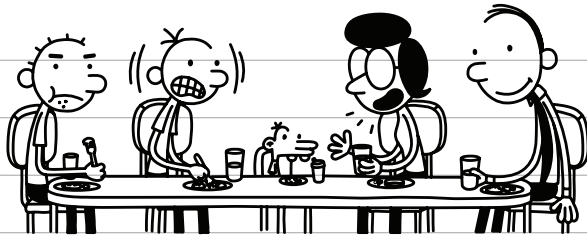

Ik krijg een raar gevoel als ik aan pap en mam denk voordat wij er waren. En dat zou niet HOEVEN als mam niet ieder jaar op hun trouwdag de foto's van hun huwelijksreis tevoorschijn haalde.

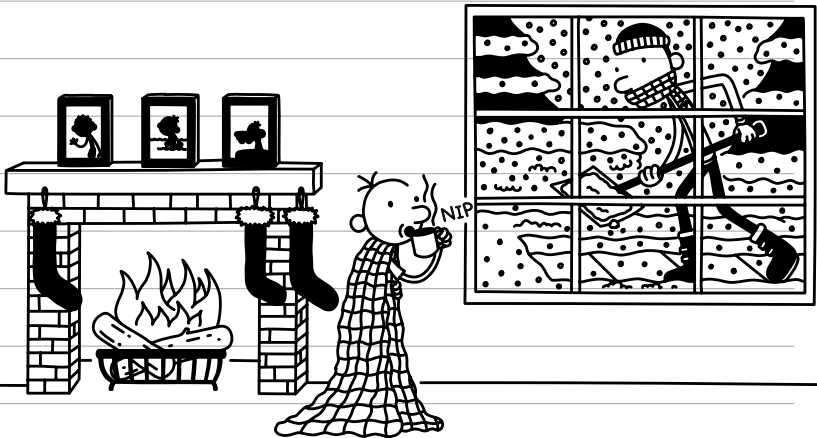
De avond nadat we die reclame hadden gezien, kwamen pap en mam met de mededeling dat we Kerstmis dit jaar zouden SKIPPEN en in plaats daarvan naar Isla de Corales zouden gaan.

Toen ik vroeg hoe we onze cadeaus mee moesten nemen, zei mam dat de vakantie ons cadeau WAS.

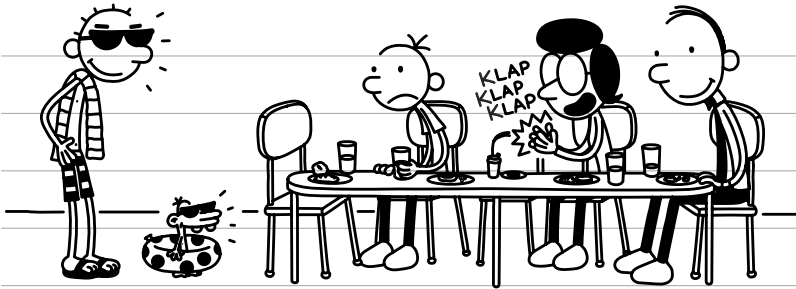

Dat klonk als een VRESELIJK idee, en ik was verbaasd dat pap het ermee eens was. Hij vindt het niet fijn om veel geld uit te geven, en dat resort moest wel een FORTUIN kosten. Maar hij zei dat hij het koude weer zat was en naar de warmte wilde.

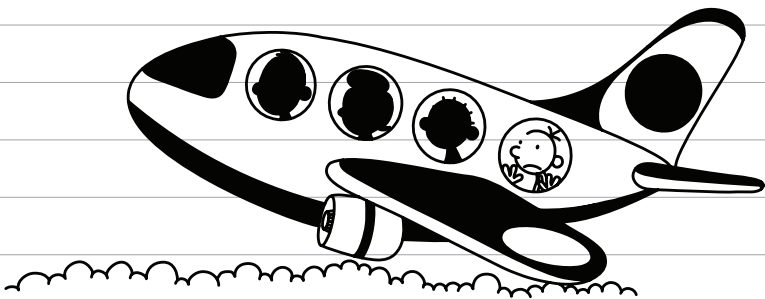
Persoonlijk heb ik geen problemen met koud weer. Hoe slechter het weer is, hoe gelukkiger ik ben.

Ik dacht dat Max en Rick me wel zouden helpen om pap en mam op andere gedachten te brengen, maar aan die lui had ik helemaal NIKS.

Dus ik moest accepteren dat we geen normale kerst thuis zouden krijgen. Maar wat ik ECHT niet leuk vond was dat we erheen moesten VLIEGEN. Ik had nog nooit in een VLIEGTUIG gezeten en ik vond het geen fijn idee om mezelf in een metalen buis op te sluiten.

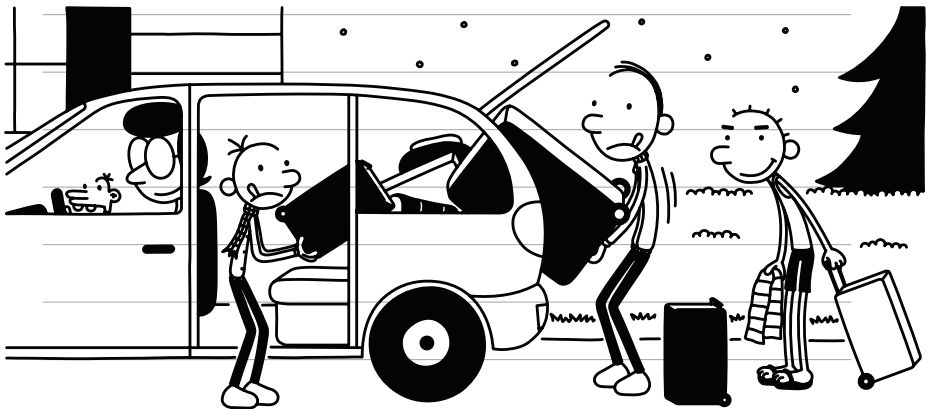

Maar blijkbaar maakte niemand ANDERS zich zorgen en twee weken later, op de avond waarop we anders altijd onze sokken ophangen en bij het haardvuur naar kerstprogramma's kijken, pakten we onze koffers in voor de vlucht naar het eiland.

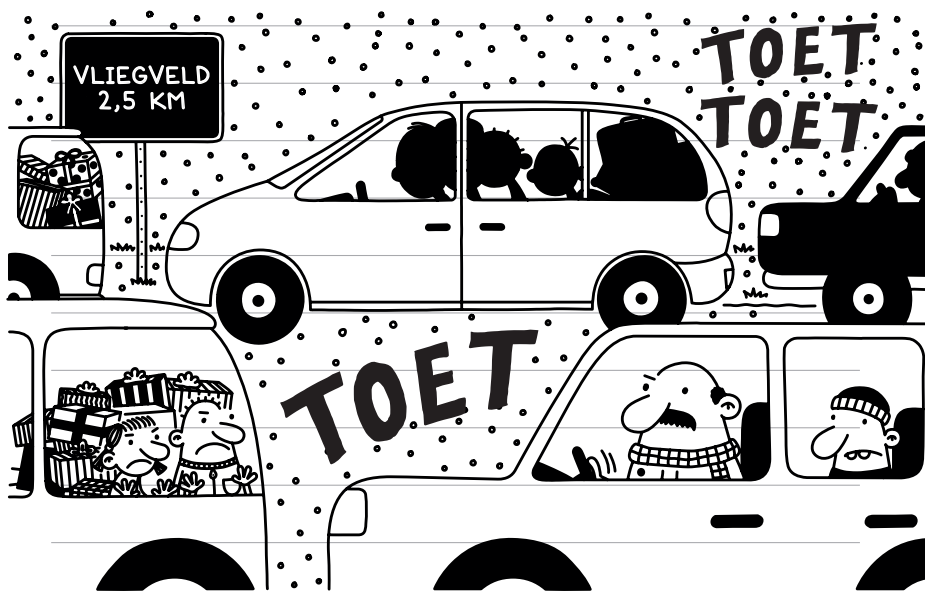
Maandag

Op de dag voor kerst gingen we 's ochtends om acht uur weg. Pap was nogal gestrest, want die had een uur EERDER weg gewild, maar mam zei dat hij zich aanstelde en dat we ruim op tijd op het vliegveld zouden zijn.

Het was iets van zes graden onder nul buiten, maar Rick had zijn vakantieklereen al aan.

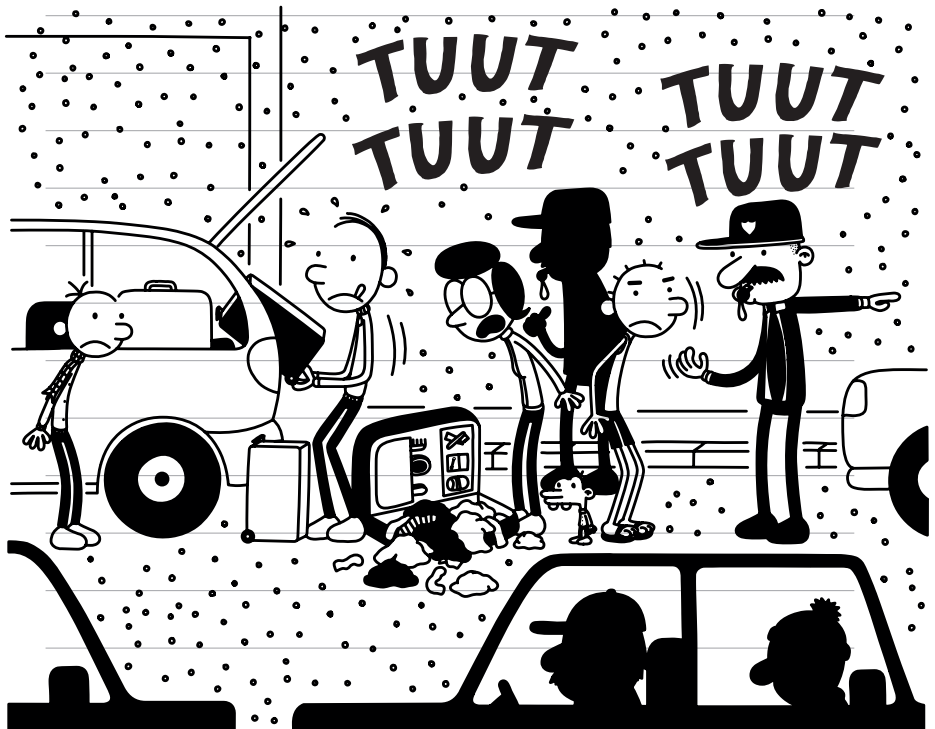
Pap kreeg uiteindelijk gelijk, we hadden eerder weg moeten gaan. Blijkbaar is de dag voor kerst een van de drukste reisdagen van het jaar, dus de wegen waren OVERVOL met mensen die met de auto op familiebezoek gingen. En niemand leek erg in kerststemming.

Het werd nog erger toen het begon te SNEEUWEN. Daarna reed iedereen met een slakkengang. Pap en mam ruzieden over de tijd waarop we hadden moeten vertrekken, en pap miste bijna de afslag naar het vliegveld. Hij moest drie rijbanen opschuiven, en dat zag er niet makkelijk uit.

Eenmaal op het vliegveld, bleek de grootste parkeerplaats vol. We moesten dus op een andere plek parkeren, veel verder weg. Pap zei dat hij ons voor de deur zou afzetten en naar ons toe zou komen zodra hij de auto geparkeerd had.

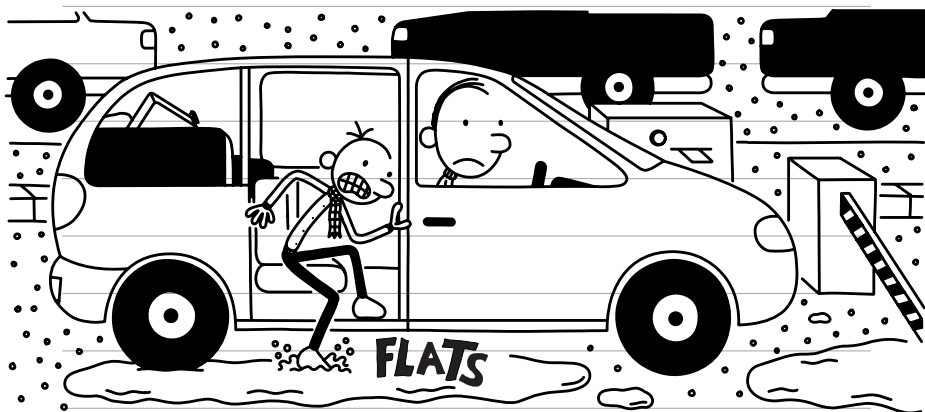
Voor de terminal was het een COMPLETE chaos. We probeerden onze koffers uit te laden, maar de politie liet niemand langer dan dertig seconden stoppen. En die stress maakte alles alleen maar erger.

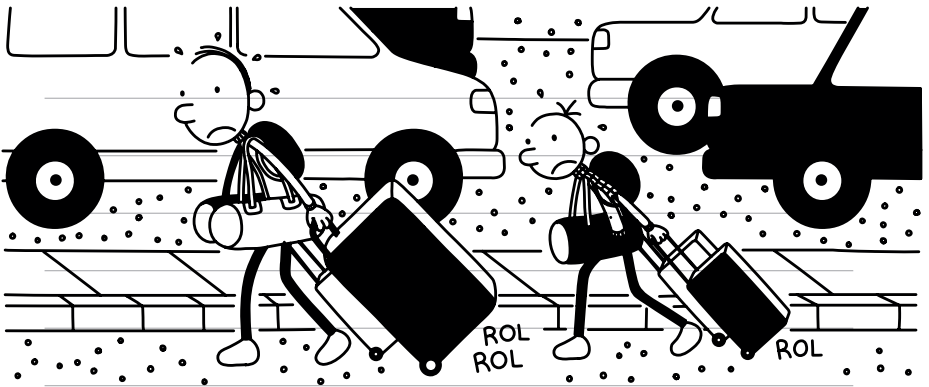
Ik moest de auto weer in, zodat ik pap met de rest van de bagage kon helpen. Normaal gesproken doet Rick dat soort dingen, maar hij had zomerklereen aan, dus hij kwam eronderuit.

En daar had hij GELUK mee. Toen we bij de slagboom van het parkeerterrein kwamen, kon pap vanuit zijn raampje niet bij de automaat. Dus moest ik de auto uit om het kaartje te pakken.

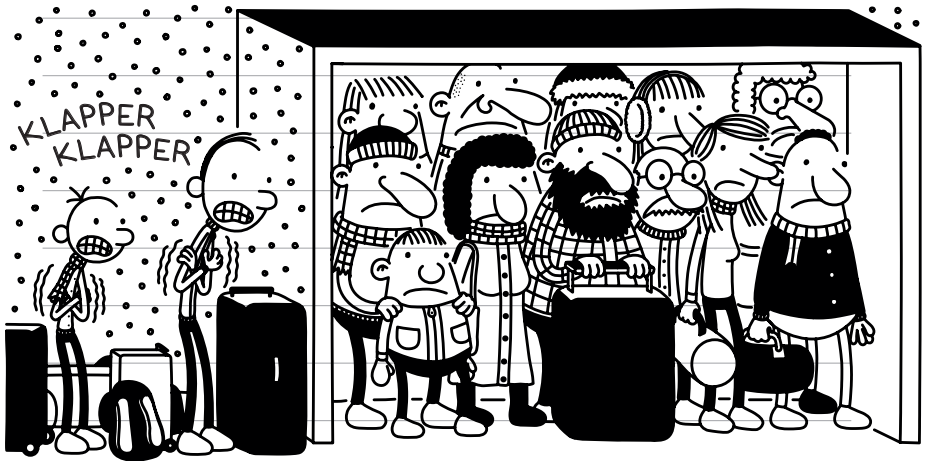
Helaas zag ik de enorme plas gesmolten sneeuw aan mijn kant van de auto pas toen het al te laat was.

Toen we geparkeerd hadden, rolden we onze koffers naar de bushalte, en dat was geen pretje.

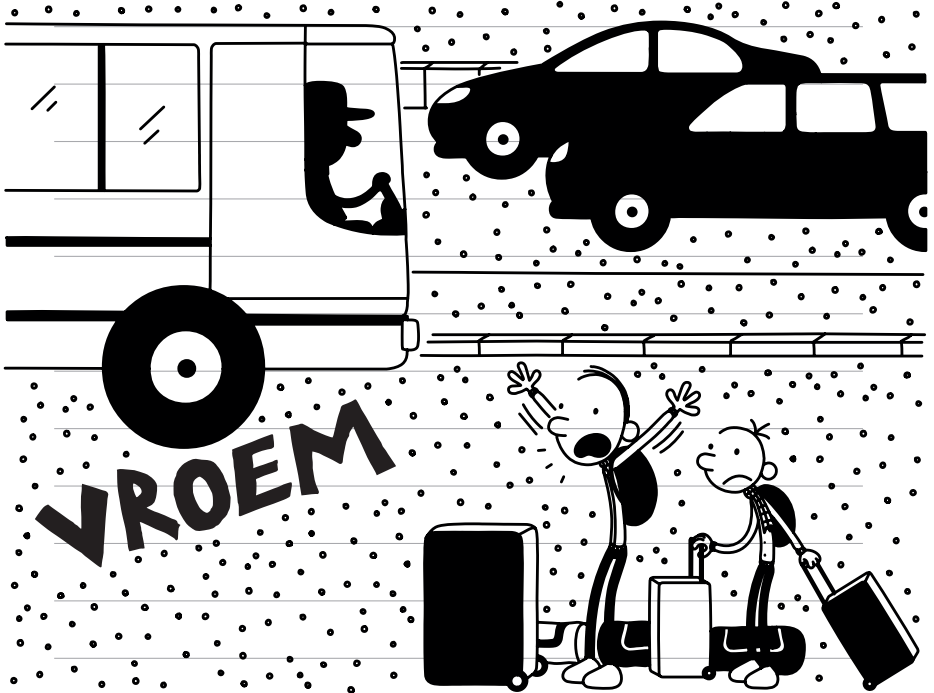
Op het bord stond dat de bus naar de terminal elke tien minuten kwam. Maar er was geen plek meer voor ons in het bushokje, dus wij moesten buiten in de vrieskou wachten.

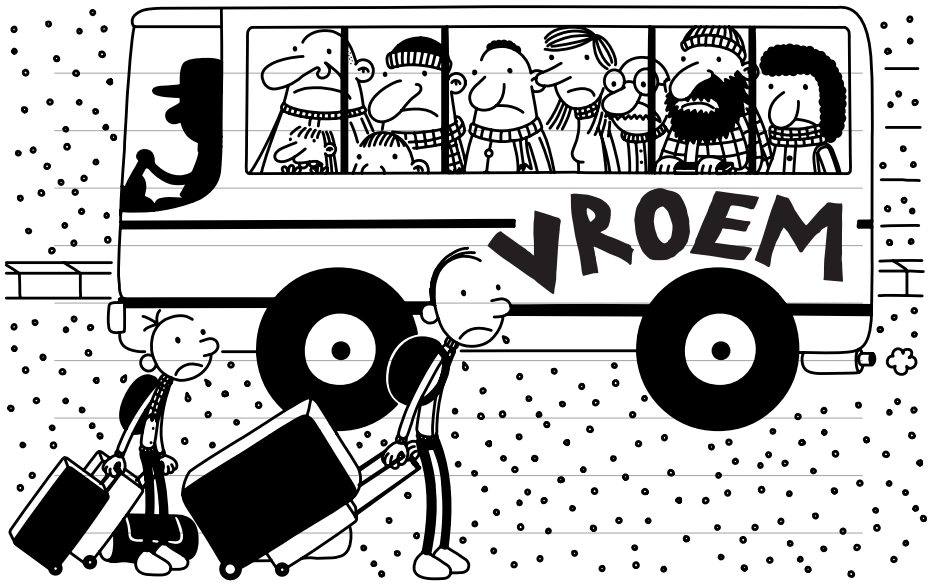
Na twintig minuten was er nog geen bus te bekennen, en pap werd bang dat we te laat zouden komen. Hij zei dat we dan maar moesten LOPEN naar de terminal, zo'n anderhalve kilometer verderop.

Ik had pap anders wel overgehaald om nog wat langer te wachten, maar mijn sok veranderde langzaam in ijs en ik wilde geen bevroren tenen.

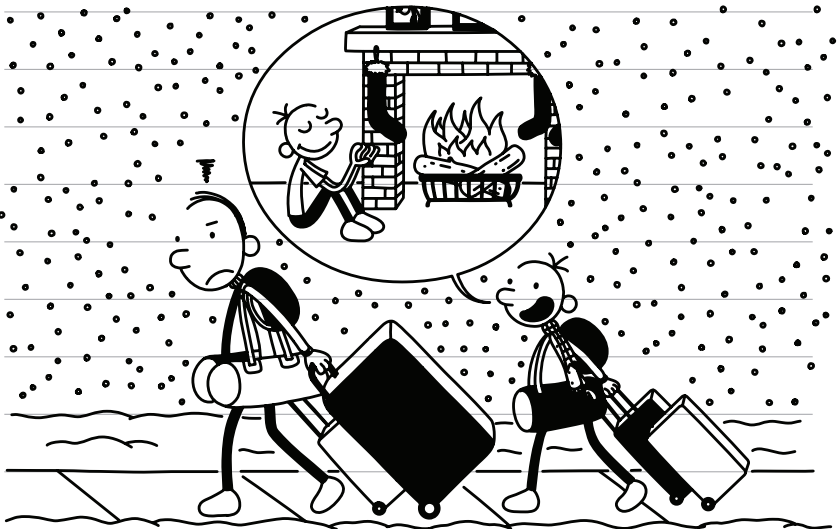
En ja hoor, we waren nog geen dertig meter bij de halte vandaan of daar kwam de bus aan. We probeerden de chauffeur tegen te houden, maar hij reed ons gewoon voorbij.

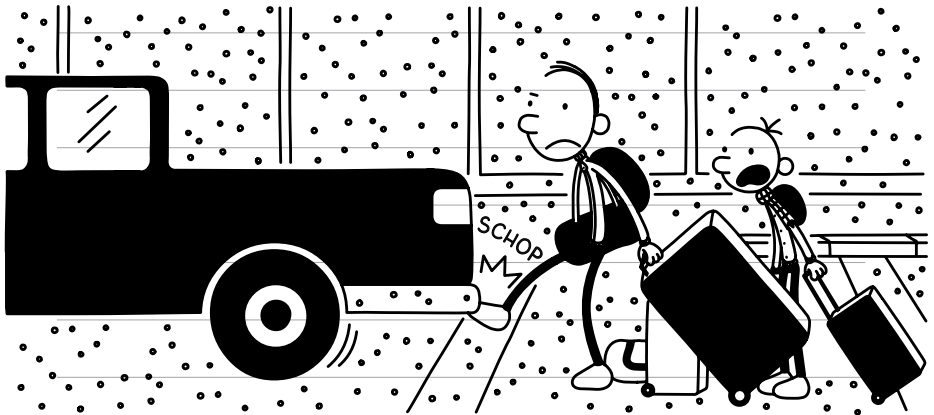
Dus we **RENDEN** terug naar de halte, maar we waren te laat.

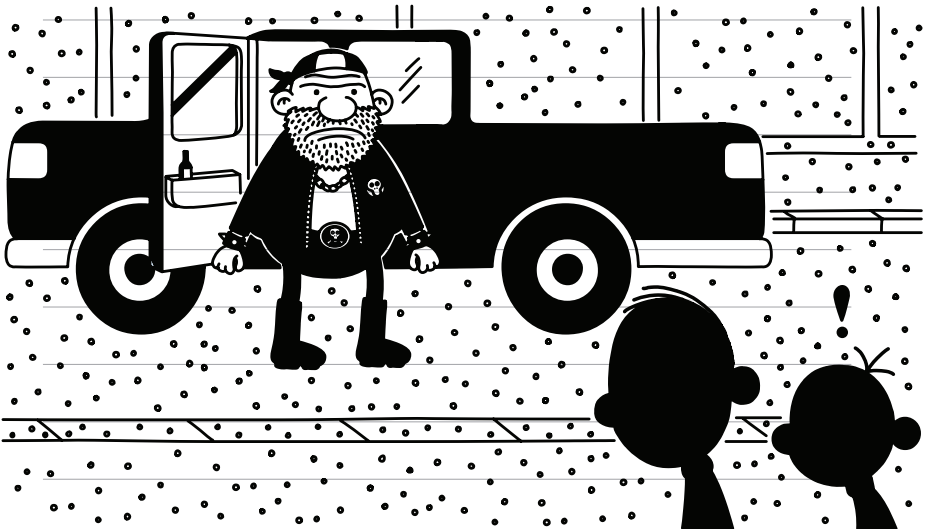
Nu was pap echt bang dat we onze vlucht zouden missen. Ik zei dat het misschien helemaal niet zo ERG was als we onze vlucht misten, maar hij leek niet in de stemming om naar me te luisteren.

Toen we bij de terminal aankwamen, waren we allebei drijfnat en ongelukkig. Dus pap werd ECHT kwaad toen we bijna werden aangereden op het zebrapad, en dat liet hij de chauffeur weten ook.

Maar toen werd de BESTUURDER kwaad. Hij zette zijn auto aan de kant en stapte uit.

We bleven niet op die gast wachten om het uit te praten. We renden de andere kant op en verstopten ons tussen een groepje mensen op de stoep tot de kust veilig was.

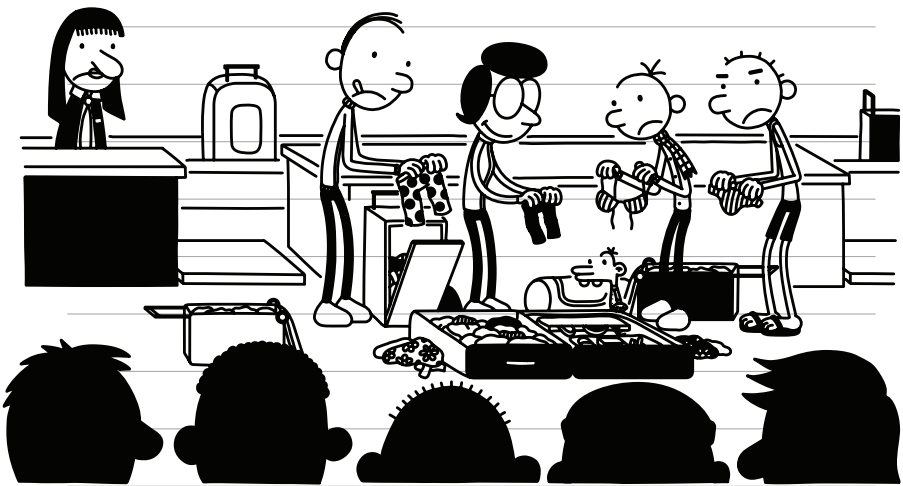

Pap zei dat ik hier wat van kon leren: verlies nooit je zelfbeheersing, want dan doe je stomme dingen. Maar ik leerde iets **ANDERS**: als Botermansen in de problemen komen, rennen ze **WEG**.

De anderen stonden binnen bij de ingang van de terminal op ons te wachten. Mam wilde weten waarom het zo lang had geduurd en pap wilde weten waarom ze niet alvast met Max en Rick in de rij was gaan staan om een plek vrij te houden.

We stonden twintig minuten in de rij voor we konden inchecken. Toen pap onze grote koffer op de weegschaal zette, zei de vrouw achter de balie dat hij te zwaar was en dat we moesten bijbetalen als we hem mee wilden nemen.

Maar pap zei dat de vliegmaatschappij ons afzette en dat we ze geen CENT extra gingen geven. Dus we haalden wat kleren uit de koffer en propten die in onze handbagage.

Toen alles geregeld was, hadden we nog een halfuur om bij de gate te komen voor we moesten boarden. En bij de veiligheidscontrole was het een totale CHAOS.